

sættes i Baretægtsfængsel paa det Offentliges Bekostning. Er Nogen saaledes dømt til at stille Sikkerhed, og han senere mener at burde fritages derfor paa Grund af forandrede Forhold, bliver Spørgsmaalet herom under en offentlig Sag at afgjøre af den samme Domstol, forsaavidt ikke den Undsagte for Fogden erklærer sig enig i, at Sikkerhedsstillelsen opgives.

§ 298.

Enhver, der har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, er pligtig at tilføre den Skadelidende Erstatning.

§ 299.

Foruden den Erstatning for Helbredelsesudgifter og for Næringsstab, som den, der forsættelig eller af Mangel paa tilbørlig Agtsomhed har tilføjet en Anden en Legemsbestadigelse, er pligtig at udrede til denne, vil den Skyldige derhos kunne dømmes til at betale den Skadelidende en af Retten fastsat Godtgjørelse for de Lidelser, som ere ham paaførte, saavel som for den Ulempe, Lyde og Vanstir, der maatte flyde af den ham tilspøiede Skade.

§ 300.

Ligeledes vil den, som paa en strafbar Maade har forvolbt en Andens Død, kunne tilpligtes, paa derom skeet Begjæring, at give den Udsødes Ægtefælle eller Børn Erstatning for Tabet af deres Forsørger, fastsat enten til en bestemt Sum engang for alle, eller til fortløbende Underholdningsbidrag for et vist Tidsrum.

§ 301.

Ligemaade vil den, der har gjort sig skyldig i Urefornærmelse eller i en af de i denne Lovs Kap. 16 §§ 165—174, jfr. 175, omhandlede Forbrydelser, efter Omstændighederne kunne tilpligtes at betale en passende Godtgjørelse til den Fornærmede for den derved bevirkede Udelæggelse eller Forskyrrelse af dennes Stilling og Forhold.

§ 302.

Den, som øver Vold mod sine Forældre eller Slægtninge i opstigende Linie, forbryder sin Arveret efter den, mod hvem han saaledes har forbrudt sig, medmindre den Paagjæl-

dende udtrykkelig erklærer det for sin Villie, at Arvesforholdet ikke bestomindre skal forblive uforandret.

Findes Nogen at have gjort sig skyldig i de i denne Lovs Kap. 21 §§ 214 og 215 ommeldte grove Fornærmelser mod saadanne Slægtninge, vil han ligeledes, naar derom nedlægges Paastand, være at dømmes til at have sin Arveret efter den Paagjældende forbrudt.

I begge Tilfælde kan dog den forbrudte Arveret i det Hele eller for en Deel senere tilbagegives, den Skyldige ved en testamentarisk Bestemmelse.

To og tredivte Kapitel.

Om Lovens Ikrafttræden, Overgangsbestemmelser, samt om Ophævelse af ældre Bestemmelser.

§ 303.

Denne Lov gjælder ikke for Færøerne. Den træder i Kraft den 1ste Januar 1866.

§ 304.

Er en Forbrydelse vel begaaet, men Sagen desangaaende ikke endelig paafjendt inden den i § 303 nævnte Tid, bliver Straffen at fastsætte efter nærværende Lov, forsaavidt den der efter vil blive mildere end efter den ældre Lovgivning.

§ 305.

Den, som efter tidligere at være dømt til Straf efter den ældre Lovgivning for en Forbrydelse, for hvilken der i nærværende Lov i Gjentagelsestilfælde er foreskrevet forhøjet Straf, igjen findes skyldig i lige Forbrydelse, bliver at ansee, som om den tidligere Dom havde været affagt efter nærværende Lov.

§ 306.

Fra den i § 303 nævnte Tid bortfalde, forsaavidt det ikke allerede tidligere er skeet, følgende Bestemmelser i Kong Christian V.s danske Lov, nemlig: